

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-5S/43/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200284
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Jelinková Dudzíková, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1020200284.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Jelinkovej Dudzíkovej, LL.M. (sudca spravodajca), členky senátu JUDr. Ingridy Hudecovej a člena senátu JUDr. Róberta Jakubáča, PhD., v právnej veci žalobcu: AUTO ROTOS – ROZBORA s.r.o., Račianska 184/B, 831 05 Bratislava, IČO: 35 918 519, právne zastúpený: LEGAL & CORP s. r. o., Gajova 11, 811 09 Bratislava, IČO: 47 237 325, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 5952/63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102835041/2019 zo dňa 10.12.2019, takto

rozhodol:

I. Správny súd v Bratislave z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky číslo 102835041/2019 zo dňa 10.12.2019 a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

II. Súd p r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Daňový úrad Bratislava (ďalej len „správca dane“) vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2007 – december 2007, január 2008 – december 2008, január 2009 – december 2009, január 2010, marec 2010 – december 2010, o výsledku ktorej vyhotovil protokol číslo 9102405/5/1113356/2013/Sia zo dňa 22.03.2013. V nadväznosti na vykonanú daňovú kontrolu správca dane vydal rozhodnutie č. 9104405/5/4412489/2013/Sia zo dňa 02.10.2013, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2010 v sume 83 980,00 EUR (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane“). Správca dane nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie apríl 2010 v sume 74 308,91 EUR a vyrubil vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty za uvedené zdaňovacie obdobie v sume 9 671,09 EUR. Proti prvostupňovému rozhodnutiu o vyrubení rozdielu dane podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 1100302/1/4683/2014/1042 zo dňa 08.01.2014 tak, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane“), ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 22.01.2014.

2. Žalobca sa žalobou zo dňa 18.03.2014 podanou na Krajskom súde v Bratislave domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia druhostupňového rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 2S/60/2014. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 2S/60/2014-52 zo dňa 16.04.2014 odložil vykonateľnosť druhostupňového rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane v spojení s prvostupňovým rozhodnutím o vyrubení rozdielu dane, a to až do právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej, s poukazom na § 250c veta druhá zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších

predpisov (ďalej len „OSP“). Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 2S/60/2014-124 zo dňa 30.09.2015 druhostupňové rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1 Sžf/41/2016, právoplatným dňa 19.07.2017, zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/60/2014-124 zo dňa 30.09.2015 tak, že žalobu zamietol.

3. Správca dane vydal dňa 19.03.2019 rozhodnutie číslo 100629952/2019, ktorým podľa § 156 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi úrok z omeškania v sume 5 536,30 EUR za nezaplatenie dane z pridanej hodnoty vyrubenej prvostupňovým rozhodnutím o vyrubení rozdielu dane v ustanovenej lehote a v ustanovenej výške (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie o vyrubení úroku z omeškania“). Výpočet úrokov z omeškania vychádzal z dlžnej sumy 9671,09 EUR, dni splatnosti dane 06.02.2014, dni platby 01.12.2017 a počtu dní omeškania 1394.

4. Žalobca podal proti prvostupňovému rozhodnutiu o vyrubení úroku z omeškania odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný dňa 10.12.2019 rozhodnutím číslo 102835041/2019 zo dňa 10.12.2019 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie o vyrubení úroku z omeškania“) tak, že prvostupňové rozhodnutie o vyrubení úroku z omeškania potvrdil. Žalovaný potvrdil správnosť postupu správcu dane, ktorý vyrubil úrok z omeškania podľa § 156 ods. 2 daňového poriadku aj za dni trvania odkladného účinku priznaného uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/60/2014-52 zo dňa 16.04.2014.

II.

Žaloba

5. Všeobecnou správnu žalobou podanou dňa 12.02.2020 na Krajský súd v Bratislave sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia druhostupňového rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania ako aj priznania náhrady trov konania, z dôvodu porušenia zásad správneho konania, keďže administratívny spis bol v čase rozhodovania v dispozícii Krajského súdu v Bratislave a nie u správcu dane, navyše mu nebola daná možnosť vyjadriť sa k veci pred vydaním rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania. Vec bola podľa žalobcu nesprávne právne posúdená, keďže počas priznaného odkladného účinku nebol žalobca povinný zaplatiť správcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty, čo znamená, že splatnosť daňového dlhu bola posunutá až do právoplatného skončenia správneho súdneho konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave o preskúmanie zákonnosti druhostupňového rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane. To je výklad zákona v neprospech žalobcu. Správca dane vyrubil úrok z omeškania napriek tomu, že mu to § 156 ods. 8 písm. a) daňového poriadku nedovoľoval, nakoľko uplynulo už viac ako 5 rokov od uloženia povinnosti zaplatiť vyrubený rozdiel dane. Právo vyrubiť úrok z omeškania márne uplynul podľa žalobcu dňa 02.10.2018 a rozhodnutie bolo vydané až dňa 19.03.2019.

6. Žalobca v žalobe navrhol aj zrušenie rozhodnutia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/018519/2019-77 zo dňa 07.11.2019 o zrušení rozhodnutia žalovaného č. 101903228/2019 zo dňa 08.08.2019, ktorým bolo zrušené prvostupňové rozhodnutie o vyrubení úroku z omeškania.

III.

Vyjadrenie žalovaného

7. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 07.05.2020 navrhol žalobu zamietnuť. Z dôvodu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu žalobcu na zrušenie druhostupňového rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane zamietol, správca dane vyrubil úrok z omeškania podľa § 156 ods. 2 daňového poriadku aj za dni trvania odkladného účinku. Splatnosť rozdielu dane nastala dňa 06.02.2014, od uvedeného dátumu až do dňa vykonania kompenzácie správca dane vyrubil úrok z omeškania aj za dni trvania odkladného účinku. Ustanovenie § 156 daňového poriadku neobsahuje právnu úpravu nevyrubenia úroku. Pokiaľ ide o splnenie zákonnej povinnosti vyrubiť úrok z omeškania najneskôr 5 rokov od konca roka, kedy bol žalobca povinný zaplatiť rozdiel dane, tak keďže splatnosť dane nastala 06.02.2014, päť rokov od konca roka 2014 je 31.12.2019, pričom k vyrubeniu úroku z omeškania došlo dňa 19.03.2019. Pokiaľ žalobca namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu, žalovaný uviedol, že nie je povinnosťou správcu dane pomáhať žalobcovi uniesť dôkazné bremeno tým, že bude z vlastnej iniciatívy vyhľadávať dôkazné prostriedky v prospech žalobcu.

8. K námietke žalobcu, že nebol upovedomený správcom dane o začatí konania o vyrubení úroku z omeškania a nebola mu daná možnosť vyjadriť sa k podkladom pre vydanie takéhoto rozhodnutia a predložiť dôkazy na jeho obranu uviedol, že tieto argumenty sú irelevantné. Daňový poriadok neukladá povinnosť oboznamovať žalobcu so začatím konania o vyrubení úroku z omeškania. Žalobca obdržal rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o zamietnutí žaloby, a teda o stave veci bol informovaný. Vyrubenie úroku z omeškania je postih za riadne nepriznanie daňovej povinnosti resp. za nesplnenie si daňovej povinnosti riadne a včas. Žalovaný nesúhlasil s tým, že nemal dosť podkladov pre vyrubenie úroku z omeškania. Po rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol administratívny spis týkajúci sa merita dorubenia rozdielu dane vykonanou daňovou kontrolou správcovi dane vrátený.

9. Námietky žalobcu sú vo všeobecnej rovine, nepoukazujú na konkrétne porušenia všeobecne záväzných predpisov, žalobca nepredložil žiadne nové doklady a dôkazy, o ktorých by správca dane počas kontroly nevedel. Žalobca vo svojej žalobe neuviedol ani to, v čom konkrétne správca dane nepostupoval správne pri posudzovaní skutkového stavu a ktoré získané dôkazné prostriedky boli nezákonné. Pokiaľ by si žalobca svoje daňové povinnosti plnil v súlade s platnou legislatívou, nevystavil by sa riziku sankcií.

IV.

Replika a ďalšie vyjadrenie žalobcu

10. Žalobca v replike zo dňa 04.06.2020 zotrval na žalobnej argumentácii. V ďalšom vyjadrení žalobcu zo dňa 24.07.2025 žalobca poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax správnych súdov v obdobných veciach – rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sfk/96/2022 zo dňa 27.02.2024 a odlišné stanovisko k nemu, rozsudok Správneho súdu v Bratislave č.k. BA-2S/49/2020-125 zo dňa 06.11.2024, rozsudok Správneho súdu v Bratislave č.k. BA-1S/48/2020-139 zo dňa 04.06.2025.

V.

Relevantné právne predpisy

11. Podľa § 493e zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

12. Podľa § 3 ods. 1 daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

13. Podľa § 156 ods. 1 daňového poriadku úrok z omeškania správca dane vyrubí podľa odseku 2, ak daňový subjekt nezaplatí alebo neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške alebo v lehote alebo vo výške určenej v rozhodnutí správcu dane

- a) daň alebo rozdiel dane
- b) preddavok na daň
- c) splátku dane
- d) vybraný preddavok na daň
- e) daň vybranú zrážkou
- f) zrazenú sumu na zabezpečenie dane

14. Podľa § 250c ods. 1 OSP žaloba nemá odkladný účinok na vykonateľnosť rozhodnutia správneho orgánu, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje niečo iné. Na žiadosť účastníka môže predseda senátu uznesením vykonateľnosť rozhodnutia odložiť, ak by okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia hrozila závažná ujma. Ak predseda senátu nevyhovie žiadosti, upovedomí o tom účastníka.

VI.

Posúdenie vecí správnym súdom

15. Podľa § 3 ods. 1, ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov začal Správny súd v Bratislave dňa 01.06.2023 svoju činnosť a súčasne výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola vec, pôvodne vedená pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 5S/43/2020, v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená do senátu 5S správneho súdu, kde je vedená pod sp. zn. BA-5S/43/2020.

16. Správny súd ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP a § 3 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, preskúmal v rámci žalobných bodov napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

17. Správny súd rozhodol o žalobe na pojednávaní dňa 30. októbra 2025.

18. Úvodom správny súd poznamenáva, že Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 5S/43/2020-112 zo dňa 09.08.2022, právoplatným dňa 11.08.2022, vylúčil žalobu v časti preskúmania rozhodnutia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/018519/2019-77 zo dňa 07.11.2019 na samostatné konanie, ktoré bolo následne vedené pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 5S/254/2022. Žalobca doručil súdu dňa 16.12.2022, t.j. po právoplatnom vylúčení žaloby v časti preskúmania rozhodnutia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/018519/2019-77 zo dňa 07.11.2019 na samostatné konanie, čiastočné späťvzatie žaloby v časti preskúmania rozhodnutia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/018519/2019-77 zo dňa 07.11.2019. Súd žalobcovi dňa 01.02.2023 oznámil číslo konania, v ktorom sa predmetné rozhodnutie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/018519/2019-77 zo dňa 07.11.2019 po vylúčení na samostatné konanie preskúmavalo. Keďže sa čiastočné späťvzatie žaloby vzťahovalo k predmetu iného konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave, správny súd na uvedené podanie žalobcu nahliadal ako na irelevantné vo vzťahu k predmetu tohto konania a o zastavení konania v tejto časti nerozhodol, keďže v čase doručenia čiastočného späťvzatia už rozhodnutie, ktorého sa späťvzatie týkalo, nebolo predmetom tohto súdneho konania.

19. Úlohou správneho súdu bolo preskúmať zákonnosť druhostupňového rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania. Medzi účastníkmi konania nebol sporný základ pre výpočet úroku z omeškania – dlžná suma, ani deň začiatku a deň konca omeškania. Medzi účastníkmi konania bola sporná dĺžka trvania omeškania a to, či bol úrok z omeškania vyrubený v zákonnej lehote. Spor o dĺžku trvania omeškania mal medzi účastníkmi konania základ v odlišnom právnom nazeraní na to, či počas odloženia vykonateľnosti druhostupňového rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane na základe rozhodnutia súdu plynie alebo neplynie omeškanie žalobcu s platením vyrubeného rozdielu dane a či správca dane postupoval správne, pokiaľ za obdobie trvania účinkov súdneho rozhodnutia o odložení vykonateľnosti druhostupňového rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane vyrubil žalobcovi úrok z omeškania. V podstate bolo úlohou správneho súdu zodpovedať otázku, aké účinky má súdne rozhodnutie o odložení vykonateľnosti rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane na následné konanie o vyrubení úroku z omeškania. Konkrétne bolo potrebné zodpovedať otázku, či súdne odloženie vykonateľnosti rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane spôsobuje, že omeškanie daňového subjektu s platením rozdielu dane počas trvania účinkov tohto súdneho rozhodnutia nenastáva, a teda je vylúčené vyrubenie úrokov z omeškania za toto obdobie.

20. Zodpovedanie položenej právnej otázky správny súd vykonal výkladom ustanovenia § 250c ods. 1 OSP v intenciách Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“). Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím

orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Podľa čl. 46 ods. 4 podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Podľa § 1 OSP občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

21. Odklad vykonateľnosti rozhodnutia predstavuje zabezpečovací procesný prostriedok. Základným účelom odkladu vykonateľnosti správneho rozhodnutia súdom je ochrana toho, kto o jeho vydanie žiada, pričom musia byť rešpektované aj základné práva toho, proti komu takéto rozhodnutie smeruje. Preto súd musí dbať na to, aby rozhodnutím o odklade vykonateľnosti správneho rozhodnutia neporušil ani základné právo hmotného charakteru tretích osôb. Odklad vykonateľnosti rozhodnutia sa vzťahuje na rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov. (Občiansky súdny poriadok. Komentár. II. diel. Števček, M. a kol. 2. vydanie 2012. C.H.Beck, s. 1021).

22. V súvislosti s prejednávanou vecou správny súd pripomína závery Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 294/2012 zo 7.februára 2013), že Ústava Slovenskej republiky "nie je hodnotovo neutrálna, naopak, je založená na relatívne ucelenej sústave hodnôt, ktoré si štát váži, rešpektuje ich a prostredníctvom orgánov verejnej moci zabezpečuje ich ochranu. Tieto hodnoty majú objektívny charakter a sú vyjadrením spoločensky uznávaného "všeobecného dobra"..." (PL. ÚS 12/01), t.j. ústava nevymedzuje len inštitúcie a procesy, ale zahŕňa aj určité princípy, ktoré vyjadrujú základné a nedotknuteľné hodnoty demokratickej spoločnosti (porovnaj k tomu tiež nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. Pl. ÚS 19/93 z 21. decembra 1993). Uvedený hodnotový základ Ústavy Slovenskej republiky je deklarovaný v jej čl. 1 ods. 1 prvej vete, podľa ktorého Slovenská republika je demokratický a právny štát. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu interpretácia a aplikácia čl. 1 ods. 1 ústavy je založená na koncepcii materiálneho právneho štátu, a nie formálneho právneho štátu. V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iného stelesnené také princípy, ako právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých základných práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané (m. m. I. ÚS 10/98, I. ÚS 17/99, I. ÚS 44/99, I. ÚS 54/02). Princíp právnej istoty ako súčasť princípu právneho štátu spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (II. ÚS 48/97). Znakom právneho štátu je vytváranie právnej istoty tak pri prijímaní zákonov a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov, ako aj pri ich uplatňovaní štátnymi orgánmi (II. ÚS 34/95). Ústavne súladný výklad a aplikácia právnych predpisov prijatých po nadobudnutí účinnosti Ústavy Slovenskej republiky nadväzuje na to, že už pri ich tvorbe bol normotvorca viazaný základnými hodnotami demokratického a právneho štátu. Vo vzťahu k interpretácii a aplikácii zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov prijatých pred nadobudnutím účinnosti Ústavy Slovenskej republiky vytvoril ústavodarca špecifickú požiadavku vyjadrenú v už citovanom čl. 152 ods. 4 ústavy, v zmysle ktorého musia byť vykladané a aplikované v súlade s hodnotami, na ktorých je založená Ústava Slovenskej republiky.

23. Odloženie vykonateľnosti rozhodnutia správcu dane súdom je prekážkou vymáhania daňového nedoplatku v daňovom exekučnom konaní. Súdom povolený odklad vykonateľnosti rozhodnutia správneho orgánu sa vzťahuje na právny stav založený napadnutým správny rozhodnutím so všetkými právnymi konzekvenciami, a nie teda iba na exekučnú vykonateľnosť. Legislatívna úprava inštitútu odkladu vykonateľnosti nasvedčuje tomu, že správny súd do účinkov právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia zasahuje v značnom rozsahu sistáciou, „zmrazením“ právneho stavu. Žalobcovi totiž nie vždy ide iba o odklad exekúcie, ale častokrát o odloženie iných právnych účinkov správneho rozhodnutia. Účelom žiadosti účastníka o odklad vykonateľnosti rozhodnutia správneho orgánu je nesporne to, aby súd zabránil akýmkoľvek právnym dôsledkom, ktoré vyplývajú z právoplatnosti správneho rozhodnutia (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžfk/15/2016 zo dňa 17.04.2019).

24. Podľa názoru správneho súdu priznaním odkladu vykonateľnosti došlo k zákonnej prekážke vzniku akýchkoľvek právnych dôsledkov, ktoré vyplývajú z právoplatného rozhodnutia správcu dane o vyrubení rozdielu dane, vrátane prekážky vyrubenia úrokov z omeškania za obdobie, počas ktorého bola

vykonateľnosť tohto rozhodnutia odložená. Pokiaľ súdna autorita v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane rozhodla o priznaní odkladu vykonateľnosti tohto rozhodnutia na základe žiadosti žalobcu, ktorý uvedeným procesným úkonom realizoval svoje ústavné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR, je potrebné účinky takéhoto rozhodnutia súdu o odložení vykonateľnosti vykladať v súlade s koncepciou materiálneho právneho štátu, tak ako je vymedzená v bode 22 tohto rozsudku. Znakom právneho štátu je vytváranie právnej istoty. V prejednávanej veci právna istota žalobcu vyplývala z rozhodnutia súdu o odložení vykonateľnosti druhostupňového rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane, ktorému predchádzalo realizovanie jeho ústavou a zákonom garantovaného práva. V prípade, ak by žalobca žiadosť o odloženie vykonateľnosti nepodal alebo by ju podal a žiadosti by nebolo vyhovené, nebolo by žiadnych pochyb o dobe trvania omeškania. Pochybnosti ohľadom trvania omeškania priniesla pre žalobcu paradoxne situácia, kedy súd rozhodol kladne o jeho žiadosti a vydal autoritatívne rozhodnutie o odklade vykonateľnosti rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane.

25. Z uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/60/2014-52 zo dňa 16.04.2014 o odložení vykonateľnosti druhostupňového rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane v spojení s prvostupňovým rozhodnutím o vyrubení rozdielu dane vyplýva, že okamžitým výkonom napadnutých rozhodnutí by mohlo dôjsť k neschopnosti žalobcu uhrádzať záväzky z pracovnoprávných vzťahov, k prepúšťaniu zamestnancov (v počte 42) a v konečnom dôsledku aj k ukončeniu jeho podnikateľskej činnosti. Žalobcovi by tiež hrozila závažná ujma spočívajúca v nenapraviteľnom zásahu do jeho práv, keďže v rámci výkonu napadnutých rozhodnutí by došlo k predaju jeho majetku a prakticky by mu znemožnilo vykonávanie podnikateľskej činnosti ako takej. Súd zároveň zohľadnil aj tú skutočnosť, že odkladom vykonateľnosti nedôjde k poškodeniu alebo k ohrozeniu práv a právom chránených záujmov tretích osôb ani štátu, vzhľadom na skutočnosť, že na nehnuteľný majetok žalobcu bolo vydané predbežné opatrenie, ktoré zakazuje žalobcovi akékoľvek nakladanie s týmto majetkom a to až do zaplatenia dane.

26. Podľa názoru správneho súdu z formulovaného rozsahu účinkov odkladu vykonateľnosti ako aj zo samotného inštitútu odkladu vykonateľnosti vyplýva, že efekt zmrazenia účinkov rozhodnutia jednoznačne nastal, na základe právoplatného uznesenia súdu, a to ako objektívny stav. Tento stav trval počas účinkov súdneho rozhodnutia o odklade vykonateľnosti, čo nemožno ignorovať pri stanovení trvania omeškania v prípadnom ďalšom konaní o vyrubení úroku z omeškania.

27. Správne mu súdu je známy rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sfk/96/2022 zo dňa 27.02.2024, ktorý sa totožnou právnou otázkou zaoberal a vyhodnotil ju tak, že napriek súdnemu odkladu vykonateľnosti má správca dane za dobu trvania odkladu vykonateľnosti právo vyrubiť úrok z omeškania. V uvedenom rozsudku bola zameraná pozornosť na odlišnosť inštitútov odkladu vykonateľnosti podľa § 250c OSP a odkladného účinku podľa § 185 a nasl. SSP. K tomuto rozsudku pripojila svoje odlišné stanovisko jedna členka senátu. Správny súd nemá ambíciu vstupovať do rozdielných právnych názorov členov jedného senátu a polemizovať s väčšinovým názorom, či citovať vybrané pasáže menšinového názoru.

28. Keďže však uvedená právna otázka nie je vyriešená ustálenou judikatúrou, správny súd pristúpil v uvedenom kontexte k zodpovedaniu nastolenej právnej otázky a prišiel k záveru, že stav zmrazenia účinkov rozhodnutia orgánu verejnej správy nemôže byť v čase relativizovaný, pretože to nie je v súlade s princípom právnej istoty, spravodlivosti a legitímneho očakávania osoby, na prospech ktorej súd o zmrazení účinkov právoplatne rozhodol.

29. K legitímnemu očakávaniu v kontexte právnej istoty vo vzťahu k zákonodarcovi Ústavný súd SR (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/04 zo 6. februára 2008) uviedol, že zo samotného výrazu legitímne očakávanie vyplýva, že účelom tohto princípu je ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali. Legitímne očakávanie je užšou kategóriou ako právna istota. Štát môže vertikálnym mocenským zásahom, napríklad náhlou zmenou pravidiel, na ktoré sa súkromné osoby spoliehali a ktoré spravidla súvisia s ľudským právom, porušiť legitímne očakávanie ako princíp právneho štátu. Ide o jeden z množstva konkrétnych výrazov princípu materiálneho právneho štátu, v ktorom všetci nositelia verejnej moci vrátane parlamentu sú podriadení ústave a jej princípom. Ťažiskom ústavného systému je jednotlivec a jeho sloboda, do ktorej nemožno arbitrálne zasahovať. Zákonodarca nevykonáva voči občanom neobmedzenú moc a občan nie je len pasívnym adresátom vrchnostenských predpisov.

30. Správny súd v kontexte vyššie uvedeného uvádza, že pokiaľ sa žalobca dôvodne (vzhľadom na existenciu súdneho rozhodnutia o odklade vykonateľnosti - pozn. súdu) spoliehal na to, že je chránený pred účinkami rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane a že nedôjde k zásahu do tejto právnej situácie, ktorá vznikla zmrazením účinkov právoplatného rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane, bolo by v rozpore so zásadou legitímnych očakávaní, aby orgán verejnej správy alebo iný súd, v inom súdnom konaní, znegoval účinky ochrany poskytnutej súdnym rozhodnutím o odložení vykonateľnosti vyslovením názoru, že tieto účinky trvali len v určitom čase a za určitých okolností, avšak z globálneho hľadiska na účely stanovenia omeškania žalobcu, sa na rozhodnutie o odklade vykonateľnosti má hľadieť ako keby ani neexistovalo. S takýmto formálnym ponímaním právneho štátu sa však správny súd stotožniť nemôže, pretože by to znamenalo faktické popieranie alebo lepšie povedané relativizovanie či revidovanie účinkov súdnych rozhodnutí o odklade vykonateľnosti, ktoré je však potrebné rešpektovať.

31. Podľa názoru správneho súdu správca dane a žalovaný postupovali po právnej stránke nesprávne, pretože nesprávne právne interpretovali účinky uznesenia súdu o odložení vykonateľnosti druhostupňového rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane v spojení s prvostupňovým rozhodnutím o vyrubení rozdielu dane.

32. Na základe vyššie uvedeného správny súd s poukazom na § 191 ods. 1 písm. c) SSP napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom tento odvolanie žalobcu opätovne posúdi v súlade s právnym názorom vysloveným v tomto rozsudku.

33. Ohľadom ďalších žalobných námietok správny súd uvádza, že pokiaľ ide o žalobnú námietku neskorého vyrubenia úrokov z omeškania, za stavu, kedy nie je riadne právne ustálené obdobie trvania omeškania, bolo predčasné sa touto otázkou zaoberať.

34. Pokiaľ ide o žalobcom vytknutý nedostatok dôkazov a zistenia skutkového stavu pre vyrubenie úrokov z omeškania ako aj neumožnenie vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia o vyrubení úrokov z omeškania, správny súd uvádza, že ani sám žalobca neuviedol, aký konkrétny dôkaz mal byť podľa neho chýbajúci a z akého právneho predpisu odvodzuje porušenie jeho procesných práv.

35. Podľa § 191 ods. 6 SSP, právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný. Ak orgán verejnej správy v ďalšom konaní nepostupoval v súlade s právnym názorom správneho súdu a správny súd opätovne zrušil rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy z tých istých dôvodov, môže správny súd i bez návrhu v zrušujúcom rozsudku uložiť orgánu verejnej správy pokutu.

36. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a priznal úspešnému žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, o ktorej výške rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením podľa § 175 ods. 2 SSP.

37. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže oprávnený subjekt (§ 442 SSP) podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti.

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440 SSP, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, alebo ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu.

Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.